

BRIENNA

De dochter van de vijand

Heer MacQuinns territorium, Kasteel Fionn

Het kasteel was vol gelach en drukke voorbereidingen voor het diner toen Cartier en ik binnenkwamen, gehuld in onze blauwe passiemantels en met de nachtbries nog in ons haar. Ik bleef midden in de grootse zaal staan om de wandkleden, de hoge welving van het plafond dat in rokerige schaduwen verdween, en de ramen met verticale stijlen te bewonderen. In een geplazuurde haard laaide een vuur; de vrouwen van het kasteel stalden het beste tin en zilver uit op de schraagtafels. Ze sloegen geen acht op mij, want ik was nog een vreemde voor hen, en ik keek toe terwijl een groep jonge meisjes de tafels versierde met dennentakken en donkerrode bloemen. Een jongen draafde achter hen aan om de talloze kaarsen aan te steken, al gingen zijn ogen steeds naar een van de meisjes met kastanjebruin haar.

Even leek het bijna alsof dit kasteel en deze mensen nooit de duisterheid en oppressie van het bewind van de familie Lannon hadden gekend. En toch vroeg ik me af welke wonden er nog restten in hun hart, in hun herinneringen, nadat ze vijftintig jaar lang een tirannieke koning hadden overleefd.

'Brienna.' Cartier kwam rustig naast me staan. Hij bleef op veilige afstand – armlengte – al voelde ik de herinnering van zijn aanraking nog, proefde ik zijn lippen nog op de mijne. We bleven zwijgend staan, en ik wist dat ook hij de drukte en rustieke schoonheid van de zaal in zich opnam. Dat hij zich nog steeds probeerde in te stellen op hoe ons leven zou gaan worden nu we terug waren in het koninkinnenrijk Maevana.

Ik was de geadopteerde dochter van Davin MacQuinn, een gevallen heer die de afgelopen vijftintig jaar ondergedoken had gezeten en eindelijk was teruggekeerd om deze zaal te verlichten en zijn volk in ere te herstellen.

En Cartier, mijn voormalige leermeester, was de heer van het Huis Morgane. De heer van de Snellen, Aodhan Morgane.

Ik kon het amper opbrengen om hem zo te noemen. In alle jaren dat ik hem had gekend, toen ik zijn pupil en hij mijn meester der kennis was in het zuidelijke koninkrijk Valenia, had ik nooit kunnen denken dat hij die naam zou hebben.

Ik dacht eraan hoe onze levens door elkaar waren gaan lopen vanaf het allereerste moment dat ik hem ontmoette bij mijn toelating tot het prestigieuze Huize Magnalia, een Valeniaanse school voor de vijf passies van het leven. Ik had aangenomen dat hij Valeniaans was; hij had een Valeniaanse naam, was bedreven in etiquette en passie en had

bijna zijn hele leven in het zuidelijke koninkrijk gewoond.

En toch was hij veel meer geweest dan dat.

‘Waar bleef je nou?’

Ik schrok van Jourdain toen hij ineens voor me stapte en me van top tot teen bekeek, alsof hij verwachtte dat ik schrammen zou hebben. Dat kwam me bijna grappig voor, want drie dagen geleden waren we nog ten strijde getrokken samen met Isolde Kavanagh, de rechtmatige koningin van Maevana. Ik had een pantser aangetrokken, had blauwe wede op mijn gezicht gesmeerd, mijn haar gevlochten en een zwaard gehanteerd uit naam van Isolde, niet wetend of ik de revolutie zou overleven. Maar ik had voor haar gevochten net zoals Cartier en Jourdain, en had samen met haar Gilroy Lannon uitgedaagd, een man die nooit koning van dit land had moeten worden. Samen hadden we hem en zijn familie op één ochtend verslagen, bij een bloederige maar zegerijke zonsopgang.

En nu deed Jourdain alsof ik weer de strijd in was gedoken. Alleen maar omdat ik laat was voor het eten.

Ik herinnerde mezelf eraan dat ik begripvol moest zijn. Ik was niet gewend aan vaderlijke bezorgdheid; ik had mijn hele leven niet geweten wie mijn echte vader was. En o, hoe pijnlijk was de wetenschap die ik nu had. Ik zette de naam van degene van wie ik afstamde snel uit mijn hoofd en richtte me op de man die voor me stond. De man die me een paar maanden geleden had geadopteerd als zijn eigen dochter, toen we onze kennis bundelden om een opstand tegen koning Lannon te smeden.

‘Cartier en ik hadden veel te bespreken. En kijk me niet zo aan, vader. We zijn nog op tijd,’ zei ik, maar mijn wangen gloeiden onder Jourdains aandachtige bestudering. En toen hij zijn blik naar Cartier verplaatste, dacht ik dat hij

het wist: Cartier en ik hadden niet alleen maar 'gepraat'.

Ik dacht onwillekeurig terug aan dat moment, nog maar een paar uur geleden, toen ik met Cartier in zijn vervallen kasteel op het land van Morgane had gestaan, toen hij me eindelijk mijn passiemantel had gegeven.

'Ja, nou, ik had gezegd dat je voor het donker terug moest zijn, Brienna,' berispte Jourdain me, en toen verzachtte hij zijn toon tegen Cartier. 'Morgane. Aardig van je om je bij ons aan te sluiten voor het feestmaal!'

'Bedankt voor de uitnodiging, MacQuinn,' antwoordde Cartier met een respectvolle knik.

Het was vreemd om die namen hardop te horen, want ze kwamen in mijn gedachten niet met hen overeen. Hoewel anderen Cartier nu begonnen aan te spreken als heer Aodhan Morgane, zou hij voor mij altijd Cartier blijven.

En dan was Jourdain er nog, eerst mijn patroon en daarna mijn vader. Toen ik twee maanden geleden met hem kennismaakte, stelde hij zich voor als Aldéric Jourdain, zijn Valeniaanse alias. Maar net als Cartier was hij veel meer dan dat. Hij was heer Davin MacQuinn de Standvastige. En hoewel anderen hem als zodanig begonnen aan te spreken, noemde ik hem 'vader' en zou hij voor mij altijd Jourdain blijven.

'Kom mee, allebei,' zei Jourdain nors. Hij draaide zich om en leidde ons naar het podium, waar een lange tafel voor zijn familie stond.

Cartier knipoogde naar me toen Jourdain's rug naar ons toe gekeerd was, en ik moest een glimlach van pure blijdschap onderdrukken.

'Daar ben je!' riep Luc toen hij door een van de zijdeuren de zaal binnenkwam en zijn blik mij onmiddellijk vond.

De jonge meisjes onderbraken hun werk met de takken

en bloemen om te giechelen en fluisteren toen Luc hen passeerde. Ik stelde me voor dat ze bespraken hoe knap hij was, hoewel Luc er naar de meeste maatstaven nogal alledaags uitzag. Zijn donkerbruine haar zat altijd in de war, zijn kaak stond een beetje scheef en zijn neus was een tikje te lang, maar zijn ogen konden het koudste hart doen smelten.

Hij kloste het podium op en trok me in een omhelzing alsof we maanden van elkaar gescheiden waren geweest, al had ik hem eerder diezelfde middag nog gezien. Hij pakte me bij de schouders en draaide me om zodat hij het zilveren borduursel op de achterkant van mijn passiemantel kon bekijken. 'Meesteres Brienna,' zei hij. Ik draaide me lachend weer om toen ik eindelijk die titel bij mijn naam hoorde. 'Het is een mooie mantel.'

'Ja, nou, ik heb er lang genoeg op moeten wachten, zou ik denken,' antwoordde ik, en ik wierp een hulpeloze blik op Cartier.

'Welk sterrenstelsel is het?' vroeg Luc. 'Ik vrees dat ik vreselijk slecht ben in astronomie.'

'Aviana.'

Ik was nu een meesteres der kennis, iets waarvoor ik jarenlang hard had gewerkt in Huize Magnalia. En op dat moment, staand in Jourdain's zaal in Maevana, omringd door familie en vrienden en met mijn passiemantel aan, terwijl Isolde Kavanagh op het punt stond de noordelijke troon te bestijgen... Ik was volkomen tevreden.

Terwijl we allemaal gingen zitten keek ik naar Jourdain. Hij hield een gouden kelk in zijn handen en bekeek met een behoedzaam uitgestreken gezicht zijn mensen, die de zaal binnenkwamen voor het diner. Ik vroeg me af wat hij voelde nu hij na vijftwintig jaar van verschrikkingen en

onderduiken eindelijk weer thuis was om de rol van heerser over deze mensen weer op zich te nemen.

Ik kende de waarheid van zijn leven, van zijn Maevaanse en zijn Valeniaanse verleden.

Hij was in dit kasteel geboren als nobele zoon van Maevana. Hij had de landen en het volk van MacQuinn geerfd, had ernaar gestreefd hen te beschermen terwijl hij gedwongen was de verschrikkelijke koning Gilroy Lannon te dienen. Ik wist dat Jourdain getuige was geweest van afschuwelijke dingen in de zaal van die koning: handen en voeten die waren afgehakt bij mannen die hun belasting niet konden betalen, oude mannen die een oog kwijt raakten nadat ze te lang naar de koning hadden gestaard, vrouwen die gilden in achterafkamers omdat ze werden afgeranseld, kinderen die slaag kregen vanwege luidruchtig gedrag. *En ik keek toe*, had Jourdain me een keer met een bleek gezicht opgebiecht. *Ik keek toe en durfde niets te zeggen.*

Totdat hij uiteindelijk had besloten in opstand te komen, om Gilroy Lannon van de noordelijke troon te stoten en er weer een rechtmatige koningin op te zetten, om een einde te maken aan de duisternis en terreur die over het ooit zo glorieus Maevana was gekomen.

Twee andere Maevaanse Huizen hadden zich bij zijn geheime revolutie aangesloten: de Kavanaghs, die het ooit magische Huis van Maevana waren en koninginnen hadden voortgebracht, en de Morganes. Maevana was een land met veertien Huizen, net zo divers als het land zelf, elk met hun eigen sterke en zwakke punten. Maar slechts drie ervan durfden de koning te trotseren.

Ik denk dat het vooral twijfel was die de meeste heren en adellijke vrouwen tegenhield, want er werden twee kost-

bare artefacten vermist: de Steen des Avondstonds, die de Kavanaghs hun magische krachten gaf, en het Koninginnencanon, de wet die verklaarde dat er nooit een koning op de troon van Maevana mocht zitten.

Hoe moest de rebellie zonder de steen en het canon ooit een einde maken aan het bewind van Gilroy Lannon, die zo stevig op de troon zat?

Maar vijftientig jaar geleden hadden MacQuinn, Kavanagh en Morgane zich verenigd en het koninklijke kasteel bestormd, bereid om oorlog te voeren. Het succes van die coup hing ervan af dat ze Lannon verrasten, maar dat werd verijdeld toen mijn biologische vader, heer Allenach, lucht kreeg van de rebellie en hen uiteindelijk verraadde.

Gilroy Lannon stond Jourdain en zijn volgelingen op te wachten. Hij richtte zich op de vrouwen van elke familie en doodde hen, wetend dat dat het hart uit de mannen zou snijden.

Maar wat Gilroy Lannon niet verwachtte, was dat drie van de kinderen zouden overleven. Luc. Isolde. Aodhan. En omdat zij overleefden, vluchtten de drie opstandige edelen met hun kinderen naar het naburige Valenia.

Ze namen Valeniaanse namen en beroepen aan, ze veruilden hun moedertaal het Dairine voor de Valeniaanse taal Midden-Chantal, ze begroeven hun zwaarden en hun noordelijke tekens en hun woede. En ze verstopten zich en brachten hun kinderen groot als Valeniaanse burgers.

Maar wat de meeste mensen niet wisten... Jourdain stopte nooit met plannen maken om terug te keren en Lannon af te zetten. Hij en de andere twee gevallen edelen ontmoetten elkaar eens per jaar, en ze verloren nooit het vertrouwen dat ze nog een keer konden opstaan, maar dan met succes.

Ze hadden Isolde Kavanagh, die was voorbestemd om koningin te worden.

Ze hadden het verlangen en de moed om nogmaals in opstand te komen.

Ze hadden de wijsheid van jaren aan hun kant staan, en de pijnlijke les van het eerste falen.

En toch ontbraken er nog steeds twee essentiële dingen: de Steen des Avondstonds en het Koninginnencanon.

Dat was het moment dat ik me bij hen aansloot, want ik had herinneringen geërfd van een verre voorouder die eeuwen geleden de magische steen had verstopt. Als ik de steen kon terugvinden, zou de magie terugkeren bij de Kavanaghs, en dan sloten de andere Maevaanse Huizen zich misschien eindelijk bij onze revolutie aan.

En dat was precies wat ik had gedaan.

Dit gebeurde allemaal slechts dagen en weken geleden, en toch leek het veel langer, alsof ik op alles terugkeek door gebarsten glas, ook al had ik nog schrammen en blauwe plekken van de strijd en de geheimen en het verraad, van het ontdekken van de waarheid van mijn eigen Maevaanse afkomst.

Ik zuchtte en liet mijn mijmeringen los terwijl ik bleef kijken naar Jourdain die aan tafel zat.

Zijn donkerbruine haar was samengebonden met een lint, waardoor hij er Valeniaans uitzag, maar hij droeg een gouden band om zijn hoofd, glinsterend in het licht. Hij was gekleed in een eenvoudige zwarte broek en een leren wambuis met een gouden valk op de borst geborduurd, het trotse teken van zijn Huis. Hij had nog een snee in zijn wang van de strijd, die langzaam genas. Een bewijs van wat we onlangs hadden doorstaan.

Jourdain keek in zijn kelk en toen zag ik het eindelijk

– die flikkering van onzekerheid, de twijfel aan zichzelf, het plagende gevoel van onwaardigheid – en ik pakte een beker cider en schoof een stoel naar achteren om naast hem te gaan zitten.

Ik was opgegroeid in het gezelschap van vijf andere ardens in Huize Magnalia, vijf meisjes die als zussen voor me waren geworden. Maar deze afgelopen maanden, omringd door mannen, hadden me grondig onderwezen over hun inborst en, belangrijker nog, hoe kwetsbaar hun hart en ego waren.

Eerst bleef ik zwijgen, en we keken naar zijn mensen die dampende schalen eten binnenbrachten en op de tafels uitstalden. Maar toen begon het me op te vallen: behoorlijk wat MacQuinns praatten op gedempte toon, alsof ze nog steeds bang waren dat ze werden afgeluisterd. Hun kleren waren schoon maar versleten, hun gezichten diep gegroefd door jaren van hard werken, tientallen jaren zonder te lachen. Een paar jongens pikten zelfs stukjes ham van de schalen en stopten die in hun zakken, alsof ze gewend waren aan honger.

Het zou tijd kosten voordat die angst vervaagde, voordat de mannen en vrouwen en kinderen van dit land genazen en herstelden.

‘Voelt dit allemaal als een droom voor je, vader?’ fluisterde ik uiteindelijk tegen Jourdain, toen het gewicht van ons zwijgen me te veel werd.

‘Hmm.’ Jourdain’s favoriete geluid, wat betekende dat hij het er half mee eens was. ‘Soms wel. Totdat ik naar Sive zoek en besef dat ze er niet meer is. Dan voelt het echt!’

Sive, zijn vrouw.

Onwillekeurig stelde ik me voor hoe zij was geweest, een moedige vrouw die al die jaren geleden ten strijde was

getrokken, die haar leven had opgeofferd.

'Ik wou dat ik haar had gekend,' zei ik met droefheid in mijn hart. Ik kende het gevoel; ik had er vele jaren mee geleefd, met dat verlangen naar een moeder.

Mijn eigen moeder was een Valeniaanse geweest, die was overleden toen ik drie was. Maar mijn vader was Maevaans. Soms voelde ik me verscheurd tussen die twee landen: de passie van het zuiden, het zwaard van het noorden. Ik wilde hier thuishoren, bij Jourdain, bij de mensen van MacQuinn, maar als ik aan het bloed van mijn vader dacht... als ik me herinnerde dat Brendan Allenach, die verraderlijke heer, mijn biologische vader was... vroeg ik me af hoe ik hier ooit geaccepteerd kon worden, in dit kasteel dat hij had geterroriseerd.

'Hoe voelt het voor jou, Brienna?' vroeg Jourdain.

Ik dacht even na, genietend van het warme licht van het vuur en het geluksgevoel dat aanzwol in Jourdains mensen terwijl ze plaatsnamen aan de tafels. Ik luisterde naar de muziek die Luc op zijn viool maakte, melodieus en zoet, die glimlachjes opriep bij de mannen en vrouwen en kinderen, en ik boog me naar Jourdain toe om mijn hoofd op zijn schouder te leggen.

En dus gaf ik hem het antwoord dat hij wilde horen, al was het niet wat ik al volledig zo voelde. 'Het voelt als thuiskomen.'

Ik besepte pas hoe uitgehongerd ik was toen het eten werd neergezet. Er waren schalen vol geroosterd vlees en groenten met kruiden, goudbruine broden met zachte boter, gepekeld fruit en kazen met verschillend gekleurde korsten. Ik schepte meer eten op mijn bord dan ik ooit kon opeten.

Terwijl Jourdain in gesprek was met de mannen en vrou-

wen die doorlopend naar het podium kwamen om hem formeel te begroeten, draaide Luc zijn stoel naar Cartier en mij toe.

Ik verstijfde toen ik de glans van pret in zijn ogen zag.

'Ja?' spoorde ik hem aan toen Luc naar Cartier en mij bleef lachen en een hap van een broodje nam.

'Ik wil de waarheid weten,' zei hij. Er vielen kruimels uit zijn mond.

'Waarover, broer?'

Luc trok één wenkbrauw op. 'Over hoe jullie elkaar kennen! En waarom jullie nooit iets hebben gezegd! Tijdens onze planningsbesprekingen... Hoe kon het dat jullie het niet wisten? Iedereen in onze rebellengroep dacht dat jullie vreemden voor elkaar waren.'

Ik hield mijn blik op Luc gericht, maar voelde dat Cartier naar me keek.

'We hebben er nooit iets over gezegd omdat we van elkaar niet wisten dat we hierbij betrokken waren,' zei ik. 'Bij die planningsbijeenkomsten noemde jij Cartier Theo d'Aramitz. Ik wist niet wie dat was. En jullie noemden mij Amadine Jourdain, en Cartier wist niet wie dat was.' Ik haalde mijn schouders op, maar voelde nog steeds de schok van die onthulling, dat beladen moment toen ik besepte dat Cartier heer Morgane was. 'Een simpel misverstand veroorzaakt door twee aliassen.'

Een simpel misverstand dat onze hele missie om de koningin weer aan de macht te brengen had kunnen ondermijnen.

Aangezien ik wist waar mijn voorouder de Steen des Avondstonds had begraven, was ik naar Maevana gestuurd om bij heer Allenach te logeren en stiekem de steen op te graven uit zijn land. Daarnaast had Jourdains rebellen-

groep besloten dat heer Morgane zich zou voordoen als een Valeniaanse edele die Damhan bezocht voor de herfstjacht. Zijn ware missie was om de mensen voor te bereiden op de terugkeer van de koningin.

‘En wie heeft jou erover verteld?’ vroeg ik aan Luc.

‘Merei,’ antwoordde mijn broer, die snel een slokje bier nam om te verbergen hoe zijn stem verzachtte bij het uitspreken van haar naam.

Merei, mijn beste vriendin en kamergenote in Magnalia, een passie in muziek die Cartier ook altijd alleen maar had gekend zoals ik hem kende: als Valeniaanse meester der kennis.

‘Hm-mm,’ zei ik, genietend van het feit dat mijn broer nu bloosde onder mijn onderzoekende blikken.

‘Wat? Ze vertelde me de waarheid na de strijd,’ stamelde Luc. ‘Merei zei: “Wist je dat heer Morgane Brienna’s onderwijzer was op Magnalia? En wij hadden geen idee dat hij een Maevaanse edele was!”’

‘En dus..’ begon ik, maar ik werd onderbroken door Jourdain, die plotseling opstond. Meteen was er stilte in de zaal en draaiden alle ogen naar hem. Hij hield zijn kelk vast en zijn blik ging over zijn mensen.

‘Ik wilde een paar woorden zeggen, nu ik terug ben,’ begon hij, zwijgend om weer in zijn bier te kijken. ‘Ik kan jullie niet vertellen hoe het voelt om weer thuis te zijn, om met jullie te zijn herenigd. De afgelopen vijftientig jaar heb ik aan jullie gedacht wanneer ik ’s morgens opstond en wanneer ik ’s avonds naar bed ging. Ik sprak in gedachten jullie namen uit als ik niet kon slapen, herinnerde me jullie gezichten en stemmen, jullie talenten, de vreugde van jullie vriendschap!’ Jourdain keek naar hen, en ik zag tranen in zijn ogen. ‘Ik heb jullie onjuist bejegend door

jullie zo in de steek te laten in die nacht van de eerste opstand. Ik had moeten blijven; ik had hier moeten zijn toen Lannon aankwam, op zoek naar mij..'

Er viel een pijnlijke stilte in de zaal. Alleen het geluid van ademhaling was te horen, het geknetter van het vuur in de haard, een kind dat brabbelde in de armen van zijn moeder. Ik voelde mijn hartslag versnellen, want ik had niet verwacht dat hij dit zou zeggen.

Ik keek even naar Luc, die bleek was geworden. Onze blikken kruisten elkaar en we leken allebei hetzelfde te denken: *Wat moeten we doen? Moeten we iets zeggen?*

Ik stond al op het punt zelf op te staan toen ik de rustige tred hoorde van een man die naar het podium toe kwam. Het was Liam, een van Jourdain's overgebleven leenmannen, die jaren geleden uit Maevana was ontsnapt om zijn gevallen heer te zoeken, uiteindelijk Jourdain's schuilplaats had gevonden en zich bij onze revolutie had aangesloten.

Zonder Liams inzichten hadden we die opstand nooit met zoveel succes kunnen afronden. Ik keek naar hem toen hij de treden naar het podium op kwam en zijn hand op Jourdain's schouder legde.

'Mijn heer MacQuinn,' begon de leenman. 'Woorden kunnen niet beschrijven wat we voelen bij uw terugkeer naar deze zaal. Ik spreek voor ons allemaal wanneer ik zeg dat we dolgelukkig zijn om met u te zijn herenigd. Dat wij elke dag bij het opstaan en elke avond bij het slapengaan aan u dachten. Dat we van precies dit moment droomden. Dat we wisten dat u op een dag bij ons zou terugkeren.'

Jourdain staarde Liam aan, en ik zag de emotie die zich opbouwde in mijn vader.

Liam glimlachte. 'Ik herinner me die duistere nacht. De meesten hier weten het nog. Toen ik na de strijd naar u

toe kwam in deze zaal en uw zoon in uw armen legde.' Hij keek even naar Luc, en de liefde in zijn ogen benam me bijna de adem. 'U vluchtte omdat wij dat van u vroegen en van u wilden, heer MacQuinn. U vluchtte om uw zoon in leven te houden, omdat wij het niet konden verdragen om u allebei te verliezen.'

Luc stond op, liep om de tafel heen en ging aan Liams andere zijde staan. De leenman legde zijn rechterhand op de schouder van mijn broer.

'We verwelkomen u allebei terug, heren,' zei Liam. 'En het is ons een eer om u weer te dienen.'

De zaal kwam tot leven toen alle gasten opstonden en bekertjes bier en cider in de lucht staken. Cartier en ik stonden ook op en ik hield mijn cider in het licht omhoog om op de gezondheid van mijn vader en broer te drinken. 'Op heer MacQuinn...' begon Leenman Liam.

Maar Jourdain wendde zich ineens tot mij. 'Mijn dochter,' zei hij rappend, en hij stak zijn hand naar me uit.

Ik verstarde bijna van verbazing. Het werd weer stil terwijl iedereen naar me keek.

'Dit is Brienna,' ging Jourdain door. 'Mijn geadopteerde dochter. En ik had niet thuis kunnen komen zonder haar.'

Ik werd plotseling overspoeld door de angst dat de waarheid uit Damhan zich had verspreid: *Heer Allenach heeft een dochter*. Want ik had mezelf vorige week in zijn zaal beslist geïntroduceerd als Allenachs lang verloren dochter. En hoewel ik niet alles wist van de verschrikkingen en brutoheid die hadden plaatsgevonden op dit grondgebied en met zijn mensen, wist ik wel dat Brendan Allenach Jourdain had verraden, en dat hij vijftienvijf jaar geleden Jourdain's mensen en landgoederen had overgenomen.

Ik was de dochter van hun vijand. Als ze naar mij keken,

zagen ze dan nog steeds een schim van hem? *Ik ben geen Allenach meer. Ik ben een MacQuinn*, bracht ik mezelf in herinnering.

Ik stapte naar Jourdain toe, liet hem mijn hand pakken en me dichterbij trekken, onder de warmte van zijn arm.

Leenman Liam glimlachte naar me met een verontschuldigende blik in zijn ogen, alsof het hem speet dat hij mijn aanwezigheid over het hoofd had gezien. Maar toen hief hij zijn beker en zei: 'Op de MacQuinns.'

De toost verspreidde zich door de zaal, verdreef de schaduwen en zweefde als licht omhoog naar de dakbalken.

Ik aarzelde maar heel even voordat ik mijn cider optilde en erop dronk.

Na het feestmaal dirigeerde Jourdain me samen met Cartier en Luc de brede trap op naar de kamer die ooit de werkkamer van mijn vader was geweest. Het was een grote ruimte met boekenplanken langs de wanden en met bontvellen en kleden op de vloer om onze voetstappen te dempen. Een ijzeren kroonluchter hing boven een tafel met een prachtig mozaïek van een vliegende valk, gemaakt van stukjes beril, topaas en lapis lazuli. Aan een van de muren hing een grote kaart van Maevana; ik bewonderde die even voordat ik me bij de mannen rond de tafel aansloot.

'Het is tijd om de tweede stap van onze revolutie voor te bereiden,' zei Jourdain, en ik herkende dezelfde vonk in hem die ik had gezien toen we onze terugkeer naar Maevana voorbereidden in de eetzaal van zijn Valeniaanse stadswoning. Wat voelden die dagen nu lang geleden, alsof dat allemaal in een heel ander leven was gebeurd.

Op het eerste gezicht zou je denken dat het moeilijkste deel van onze revolutie voorbij was. Maar toen ik dacht aan alles wat er nog voor ons lag, begon de uitputting over mijn

rug omhoog te kruipen en op mijn schouders te drukken.

Er kon nog heel veel misgaan.

‘Laten we beginnen met het opschrijven van onze zorgen,’ opperde Jourdain.

Ik pakte een leeg vel perkament, een schrijfveer en een potje inkt om notulen te maken.

‘Ik ga wel eerst,’ bood Luc meteen aan. ‘Het proces van de Lannons.’

Ik schreef *De Lannons* op, huiverend alsof ze alleen door het krassen van de punt van mijn pen hier zouden kunnen verschijnen.

‘Hun proces is over elf dagen,’ mompelde Cartier.

‘Dus we hebben elf dagen om over hun lot te beslissen?’ vroeg Luc.

‘Nee,’ antwoordde Jourdain. ‘Wij beslissen daar niet over. Isolde heeft al bekendgemaakt dat het volk van Maevana over hen zal oordelen. Publiekelijk.’

Ik scheef dat op, terugdenkend aan de historische gebeurtenis van drie dagen geleden, toen Isolde de troonzaal was binnengekomen na de strijd, besmeurd met bloed en met haar mensen achter haar. Ze had de kroon van Gilroys hoofd gepakt, hem meerdere keren geslagen en hem toen languit op de vloer laten liggen. Ik zou dat prachtige moment nooit vergeten, hoe mijn hart had gebonsd van het besef dat er een koningin zou terugkeren op de Maevaanse troon.

‘Dan bouwen we een podium op het gazon bij het kasteel, zodat iedereen erbij kan zijn,’ opperde Cartier. ‘We halen de Lannons een voor een naar voren.’

‘En we laten alle grieven hardop voorlezen,’ zei Luc. ‘Niet alleen de onze, maar van iedereen die wil getuigen tegen de vergrijpen van de Lannons. We moeten bericht sturen